

- d) starszego planisty,
- e) starszego referenta administracyjnego,
- f) inspektorów.

§ 5. Szczegółowy podział pomiędzy stanowiskami pracy ustali powiatowy pełnomocnik na podstawie instrukcji Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji.

III. Gminna delegatura Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji.

§ 6. Gminnemu delegatowi Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji podlegają referenci.

§ 7. Wewnętrzny podział pracy pomiędzy referentami ustali delegat gminny na podstawie instrukcji Prezesa Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji.

671

UCHWAŁA Nr 404 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 14 maja 1952 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Wzorowego Kierowcy”.

W celu podkreślenia poważnej roli kierowców pojazdów samochodowych w gospodarce narodowej i wyróżnienia kierowców pracujących wzorowo oraz w celu upowszechnienia wzorowych bezawaryjnych metod ich pracy, Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Wzorowego Kierowcy”.

§ 2. 1. Odznaka „Wzorowego Kierowcy” stanowi uznanie osiągniętej przez kierowcę sprawności zawodowej i aktywnego udziału w budowie Polski Ludowej.

2. Ustanawia się następujące stopnie odznaki:

- I stopień koloru brązowego,
- II stopień koloru srebrnego,
- III stopień koloru złotego.

§ 3. Kierowcy pojazdów samochodowych wyróżnieni odznaką „Wzorowego Kierowcy” przy innych równych warunkach mają pierwszeństwo:

- 1) w awansie społecznym;
- 2) w szkoleniu zawodowym;
- 3) w przydziale mieszkań pracowniczych;
- 4) w lecznictwie sanatoryjnym;
- 5) w skierowaniu na wczasy pracownicze;
- 6) w przyjęciu dzieci na wyższe uczelnie;
- 7) we wszelkiego rodzaju świadczeniach socjalnych.

§ 4. 1. Odznakę „Wzorowego Kierowcy” nadaje Minister Transportu Drogowego i Lotniczego na wniosek ministra, w którego resorcie kierowca jest zatrudniony, lub kierownika urzędu centralnego, jeżeli kierowca jest zatrudniony w tym urzędzie albo w podległych mu jednostkach.

2. Żołnierzom w czynnej służbie wojskowej odznakę „Wzorowego Kierowcy” nadaje Minister Obrony Narodowej w trybie i na zasadach, określonych w przepisach wojskowych.

3. Kierowcom, będącym funkcjonariuszami lub pracownikami służby bezpieczeństwa publicznego, odznakę „Wzorowego Kierowcy” nadaje Minister Bezpieczeństwa

Publicznego na wniosek dowódcy (kierownika) jednostki, w której kierowca jest zatrudniony.

§ 5. 1. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego za zgodą Prezesa Rady Ministrów ustali regulamin odznaki „Wzorowego Kierowcy”, określający warunki uzyskiwania odznaki, tryb jej nadawania i cofania, jak również wzór dokumentów, stwierdzających nadanie odznaki, jej wygląd, sposób noszenia i umieszczania na pojazdach samochodowych.

2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, co do funkcjonariuszów i pracowników służby bezpieczeństwa publicznego ustali Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Transportu Drogowego i Lotniczego, za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

§ 6. 1. Otrzymanie wojskowej odznaki „Wzorowego Kierowcy” stanowi podstawę do korzystania przez odznaczanego po zwolnieniu ze służby wojskowej i przejściu do cywilnej służby w charakterze kierowcy z uprawnień, określonych w § 3.

2. Nadanie żołnierzowi po raz pierwszy wojskowej odznaki „Wzorowego Kierowcy” odpowiada odznace I stopnia, po raz drugi — odznace II stopnia, po raz trzeci — odznace III stopnia.

§ 7. Uprawnienia Ministra Obrony Narodowej, wpływające z uchwały, przysługują w stosunku do Wojsk Wewnętrznych Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 8. Nadanie odznaki „Wzorowego Kierowcy” nie stanowi przeszkody w przedstawieniu wyróżnionego kierowcy do odznaczeń państwowych.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego, Ministrowi Obrony Narodowej, Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego oraz wszystkim innym ministrom.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

672

UCHWAŁA Nr 441 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 24 maja 1952 r.

w sprawie ustalenia powierzchni lokali biurowych.

Celem dostosowania powierzchni lokali biurowych, zajmowanych przez władze, urzędy i instytucje wymienione w art. 27 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 21 grudnia

1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 36, poz. 343), do istotnych ich potrzeb i unormowania maksymalnej powierzchni tych lokali biurowych

wych oraz celem racjonalnego wykorzystania powierzchni lokali przekraczających ustalone normy Prezydium Rządu uchwala:

§ 1. Uchwała niniejsza normuje powierzchnię lokali biurowych w miejscowościach objętych publiczną gospodarką lokalami, z wyjątkiem lokali biurowych resortów obrony narodowej i bezpieczeństwa publicznego.

§ 2. 1. Ustala się następujące określenia powierzchni lokali biurowych w rozumieniu niniejszej uchwały:

- 1) przez podstawową powierzchnię użytkową rozumie się powierzchnię lokali biurowych, w których odbywa się stała praca biurowa;
- 2) przez powierzchnię pomocniczą rozumie się powierzchnię lokali służących celom biurowym, w których nie odbywa się stała praca biurowa, jak czytelnia, biblioteki, sale konferencyjne, świetlice itp.

2. Do podstawowej powierzchni użytkowej ani do powierzchni pomocniczej nie wlicza się powierzchni komunikacyjnej i gospodarczej, jak korytarze, halle, klatki schodowe, warsztaty, garaże, kotłownie itp.

§ 3. Ustala się następujące normy podstawowej powierzchni użytkowej dla lokali biurowych, zajmowanych przez władze, urzędy i instytucje wymienione w art. 27 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 36, poz. 343):

- 1) przeciętna podstawowa powierzchnia użytkowa na jednego pracownika umysłowego w lokalach i budynkach zajmowanych przez władze naczelne oraz urzędy i instytucje centralne wynosi od 4 do 5 m²;
- 2) przeciętna podstawowa powierzchnia użytkowa na jednego pracownika umysłowego w lokalach i budynkach zajmowanych przez pozostałe jednostki organizacyjne wynosi 4 m²;
- 3) przy ustalaniu wykorzystania lokalu biurowego bierze się pod uwagę łączną powierzchnię wszystkich izb, w których odbywa się praca biurowa, oraz ilość pracowników danej instytucji według ustalonych etatów.

§ 4. W przypadkach gdy w lokalach i budynkach o przeznaczeniu biurowym znajdują się również pomieszczenia o charakterze produkcyjnym, jak laboratoria, kopiarne, pracownie, biura projektów itp., podstawowa powierzchnia użytkowa może być odpowiednio zwiększona.

§ 5. 1. Powierzchnia pomocnicza nie powinna w zasadzie przekraczać 15% podstawowej powierzchni użytkowej.

2. Przy ustalaniu powierzchni pomocniczej należy mieć na względzie jedynie niezbędne potrzeby danej instytucji, w przypadkach zaś, gdy w jednym budynku mieści się kilka instytucji, pomieszczenia przeznaczone na świetlice, sale konferencyjne itp. powinny być z reguły wykorzystywane wspólnie przez te instytucje.

§ 6. 1. Zleca się Prezesowi Rady Ministrów zarządzenie:

- 1) ustalenia przez wyznaczone w tym celu komisje powierzchni lokali biurowych, jakie zajmują władze naczelne, urzędy i instytucje centralne, oraz powierzchni, jaka przypada na nie według norm określonych w § 3;
- 2) zgłoszenia przez te komisje wniosków co do sposobu wykorzystania stwierdzonej nadwyżki powierzchni ponad określone normy.

2. Po dokonaniu ustaleń wymienionych w ust. 1 pkt 1 Prezes Rady Ministrów oznaczy przeciętną powierzchnię użytkową na jednego pracownika dla poszczególnych władz, urzędów i instytucji w granicach norm wskazanych w § 3 pkt 1.

§ 7. Przewodniczący Państwowej Komisji Lokalowej zarządzi, by wojewódzkie komisje lokalowe przeprowadziły ustalenia przewidziane w § 6 w odniesieniu do lokali biurowych władz, urzędów i instytucji nie wymienionych w tym przepisie. Prezydium miejskich i gminnych rad narodowych w oparciu o przepisy art. 22 pkt 8 dekretu o publicznej gospodarce lokalami będą w powyższych sprawach współdziałać z wojewódzkimi komisjami lokalowymi na swoim obszarze działania.

§ 8. W przypadkach wymienionych w § 4 ustalenia przewidziane w §§ 6 i 7 powinny uwzględniać również zwiększenie podstawowej powierzchni użytkowej pomieszczeń o charakterze produkcyjnym, uznane przez komisję za konieczne.

§ 9. Stwierdzona w trybie określonym w §§ 6 i 7 nadwyżka powierzchni lokali biurowych, nadająca się do wykorzystania, powinna być wykorzystana przy przestrzeganiu następujących zasad:

- 1) nadwyżka powinna być przede wszystkim przeznaczona na cele biurowe dla nowopowstających władz, urzędów i instytucji, następnie dla władz, urzędów i instytucji, które znajdują się w trudnych warunkach lokalowych; po zaspokojeniu powyższych potrzeb nadwyżki powierzchni lokali biurowych w budynkach z przeznaczenia:
 - a) mieszkalnych — przeznaczają się na cele mieszkaniowe, o ile nie istnieje uzasadniona potrzeba przeznaczenia ich na inne cele,
 - b) biurowych — przeznaczają się na przeniesienie do nich biur, zajmujących pomieszczenia w budynkach mieszkalnych celem zwolnienia ich na cele mieszkaniowe;
- 2) przydział lokalu na cele biurowe ze stwierdzonej nadwyżki nie może w żadnym przypadku prowadzić do przekroczenia maksymalnej normy wskazanej w § 3;
- 3) dalsze korzystanie przez władze, urzędy i instytucje z lokali biurowych w budynkach z przeznaczenia mieszkalnych dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy wszystkie lokale biurowe w budynkach nie będących z przeznaczenia mieszkalnymi będą wykorzystane zgodnie ze wskazanymi normami.

§ 10. Prezes Rady Ministrów w odniesieniu do lokali wymienionych w § 6 na wniosek Przewodniczącego Państwowej Komisji Lokalowej po dokonaniu ustaleń przewidzianych w § 6 zarządzi wykorzystanie nadwyżek powierzchni lokali biurowych przy przestrzeganiu zasad wskazanych w § 9, zawiadamiając zarazem Ministra Gospodarki Komunalnej o nadwyżkach powierzchni, które w myśl powyższych zasad podlegają przeznaczeniu na cele mieszkaniowe.

§ 11. 1. Wojewódzkie komisje lokalowe po przeprowadzeniu ustaleń określonych w § 7 ustalą w oparciu o przepis art. 27 ust. 1 pkt 4 dekretu o publicznej gospodarce lokalami maksymalną powierzchnię lokali biurowych i zwrócą się do właściwych władz kwatunkowych o przeprowadzenie odpowiednich zmian w stanie posiadania lokali biurowych zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 8 powyższego dekretu, przy przestrzeganiu zasad wskazanych w § 9. Zarazem wojewódzkie komisje lokalowe prześlą szczegółowe sprawozdania z wyników akcji do Państwowej Komisji Lokalowej.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Lokalowej po otrzymaniu sprawozdań wymienionych w ust. 1 zawiadomi Ministra Gospodarki Komunalnej o wynikach akcji i nadwyżkach powierzchni, które zgodnie z zasadami wskazanymi w § 9 podlegają przeznaczeniu na cele mieszkaniowe.

§ 12. Przewodniczący Państwowej Komisji Lokalowej sprawować będzie kontrolę nad akcją wojewódzkich komisji lokalowych przewidzianą w §§ 7 i 11 i nad przestrzeganiem przez nie postanowień niniejszej uchwały.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

673

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 maja 1952 r.

w sprawie zatwierdzania etatów, stawek i funduszu płac w preliminarzach wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych na rok 1952.

Na podstawie § 45 uchwały Nr 70 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1952 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu Państwa na rok 1952 (Monitor Polski Nr A-24, poz. 304) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zatwierdzanie etatów, stawek i funduszu płac zarówno indywidualnie dla poszczególnych jednostek budżetowych (w ramach preliminarzy wydatków, preliminarzy środków specjalnych oraz preliminarzy gospodarstw pomocniczych nie działających na zasadach rozrachunku gospodarczego), jak też w zestawieniach zbiorczych — następuje niezależnie od zatwierdzenia preliminarzy wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych.

2. Zatwierdzeniem etatów, stawek i funduszu płac w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest wprowadzenie do zaświadczeń — według załączonego wzoru — etatów, stawek i funduszu płac, ustalonych przez Państwową Komisję Etatów i Ministerstwo Finansów lub w sposób ustalony niniejszym zarządzeniem.

§ 2. 1. Do zatwierdzania etatów, stawek i funduszu płac stosuje się tryb obowiązujący w zakresie zatwierdzania preliminarzy wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych (§ 9 ust. 1 i 2 uchwały Nr 70 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1952 r. — Monitor Polski Nr A-24, poz. 304).

2. Zaświadczenie o zatwierdzonych etatach, stawkach i funduszu płac stanowi podstawę do dokonania rejestracji przewidzianej uchwałą Nr 322 Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie rejestracji oraz kontroli przestrzegania dyscypliny finansowej w zakresie etatów, stawek, funduszu płac i wydatków administracyjno-gospodarczych (Monitor Polski Nr A-59, poz. 773) oraz aktów wydanych na jej podstawie.

§ 3. W zakresie poszczególnych grup klasyfikacji budżetowej zatwierdzanie etatów, stawek i funduszu płac odbywa się według następujących zasad:

1) W grupie IV „Administracja” budżetu centralnego zatwierdzanie dla poszczególnych części, rozdziałów i jednostek budżetowych następuje w ramach indywidualnych bądź zbiorczych decyzji Państwowej Komisji Etatów co do etatów i stawek.

W grupie IV budżetu terenowego zatwierdzanie następuje przez właściwe prezydium rad narodowych w ramach kontyngentów etatów i stawek ustalonych przez Państwową Komisję Etatów osobno dla:

prezydium wojewódzkiej rady narodowej,
prezdydów miejskich rad narodowych miast powyżej 100.000 mieszkańców stanowiących powiaty,
prezdydów miejskich rad narodowych miast poniżej 100.000 mieszkańców stanowiących powiaty,
prezdydów powiatowych rad narodowych,

prezdydów miejskich rad narodowych miast nie stanowiących powiatów,
prezdydów gminnych rad narodowych.

Podziału ustalonych przez Państwową Komisję Etatów kontyngentów na poszczególne prezdydia rad narodowych dokonuje prezdydium rady narodowej wyższego stopnia.

2) W grupie I „Gospodarka narodowa” i w Grupie II „Usługi socjalno-kulturalne” w zakresie budżetu centralnego zatwierdzanie dla poszczególnych rozdziałów, części i jednostek budżetowych następuje w ramach indywidualnych decyzji lub ustalonych kontyngentów etatów i stawek.

3) W zakresie budżetów terenowych zatwierdza się etaty, stawki i fundusz płac jednostek budżetowych grupy I i II w ramach zatwierdzonych dla danego rozdziału klasyfikacji budżetowej wydatków, z uwzględnieniem obowiązujących norm zatrudnienia oraz przepisów o zaszerogowaniu i uposażeniu pracowników państwowych (lub układu zbiorowego pracy).

§ 4. 1. Dla przedsiębiorstw będących jednostkami budżetowymi (przedsiębiorstwa budżetowe), zakładów gospodarki komunalnej oraz dla jednostek objętych preliminarzami środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych zatwierdza się etaty dla pracowników zarządu lub administracyjnych w poszczególnych grupach uposażenia, a jeżeli obowiązuje układ zbiorowy pracy — zatwierdza się ilość etatów pracowników umysłowych i fizycznych, z ustaleniem średniej płacy odrębnie dla każdej z tych kategorii.

2. Co do pracowników produkcyjnych i usługowych jednostek określonych w ust. 1 zatwierdza się jedynie fundusz płac.

§ 5. Władze naczelne i urzędy centralne przesyłają rozdzielniki zatwierdzonych przez nie etatów, stawek i funduszu płac jednostek im podległych Ministerstwu Finansów oraz Państwowej Komisji Etatów. Jednostki bezpośrednio podległe władzom naczelnym zatwierdzające etaty, stawki i fundusz płac organom im podległym, objętym budżetem centralnym, przesyłają rozdzielniki zatwierdzonych etatów, stawek i funduszu płac właściwym wydziałom finansowym prezdydów wojewódzkich rad narodowych. Wydziały te podają do wiadomości właściwym organom rejestrującym etaty, stawki i fundusz płac, zatwierdzone dla jednostek budżetowych w ich zakresie działania.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: K. Dąbrowski